

[Thøstrup.]

hensynet til dette kommende menneskelivs beskyttelse. Det er det, som den nugældende lov er udtryk for.

Den store alvor, spørgsmålet om indførelse af fri abort rummer, bevirker, at vi ikke bør gå til afgørelsen af det, uden at vi forinden har fået fyldestgørende oplysninger om, hvordan den nugældende lov har virket. Jeg har forstået, at justitsministeren netop er i færd med at søge oplysninger af den art ind, og jeg kunne ønske, at man fik oplysning om, hvordan den har virket på de illegale aborter. Man har jo sagt noget om illegale aborter allerede i den betænkning, der forelå fra 1969, og man måtte også nok kunne finde frem til noget om dem nu.

Jeg kunne også tænke mig, at man fik oplysninger fra de kvinder, der har fået deres svangerskab afbrudt, og ligeledes fra dem, der har søgt det, men ikke har fået det, og som har gennemført svangerskabet, om deres erfaringer i den tid, der fulgte. Og dernæst synes jeg også, vi må have oplysninger fra lægerne og fra hospitalerne.

Endelig vil jeg sige, at spørgsmålet om fri abort er et stærkt følelsesbestemt spørgsmål og et spørgsmål, der deler de fleste partier, også mit parti, og at vi derfor intet sikkert ved om, hvad der i virkeligheden er befolkningens ønske på dette område. Derfor mener jeg, at vi, inden en vedtagen lov om fri abort sættes i kraft, bør sende den ud til en folkeafstemning efter grundlovens § 42, og i mit parti vil i alt fald flertallet gå ind herfor.

Jeg forstår ikke, at den ærede ordfører for socialdemokratiet, hr. Falk Hansen, finder, at det er så frygteligt et hykleri fra min side, at jeg holder fast på en lov, som jeg fik gennemført, jeg kan sige med stort besvær, og som jeg hævde mange ubehageligheder af også fra folk, der står mig nær. Jeg kan ikke se det forfærdelige hykleri i, at jeg holder fast på denne lov, når jeg mener, det er en god lov og en liberal lov.

Jeg er naturligvis indforstået med, at lovforslaget behandles nærmere i et udvalg.

Karlskov Jensen: Det lovforslag, der er til behandling her, går jo i korthed ud på, at enhver kvinde, der ønsker det, kan få sit svangerskab afbrudt. Afbrydelsen skal ske inden udgangen af 12. svangerskabsuge, og

der stilles visse krav om, at kvinden orienteres om de sociale hjælpeforanstaltninger, der er til rådighed for hende før og efter fødslen, hvis hun gennemfører sit svangerskab, ligesom der kræves tilladelse hos forældre eller værge, hvor der er tale om umyndige. Men det er i realiteten adgang til fri abort, der bliver foreslået her.

Jeg vil gerne på venstres vegne klart sige fra over for dette lovforslag, dels af principielle grunde, dels fordi loven af 1970 endnu kun har virket et par år, en alt for kort periode, som det også blev sagt af den foregående ordfører, til, at vi kan vurdere dens virkning og betydning på nuværende tidspunkt.

Vi har i venstre den principielle opfattelse, at der må fremføres særdeles tungtvæjende grunde for at få et påbegyndt svangerskab afbrudt. Respekten for livet, også det ufødte barns, er en vigtig del af hele vort kulturgrundlag, og det er efter vor opfattelse et lovgivningsanliggende at værne det. Vi mennesker har jo også et ansvar over for vore medmennesker, og vi skal selv stå til ansvar for vore egne handlinger. Hvis man udhuler og synflygtiger disse enkle leve-regler, og det synes jeg, man i nogen grad gør med det lovforslag, der foreligger her, om det gennemføres, så mener jeg, man svækker noget væsentligt af det, vor kultur bygger på.

Det argument, forslagsstillerne bl. a. begrunder lovforslaget med, er jo, at kvinden skal sikres sin fulde frihed. Jeg tror ikke, man når det med dette forslag. Kvinden har naturligvis altid sin fulde frihed med hensyn til, hvad hun indlader sig på, men givetvis vil hun være under stærkere pres fra barnefaderen i spørgsmålet om abort i den situation, hvor der er fri adgang til at få svangerskabet afbrudt, end nu, hvor spørgsmålet er henlagt til et samråd af uvildige, der ud fra bestemte kriterier afgør spørgsmålet. For barnefaderen kan spørgsmålet om børnebidrag naturligvis spille ind, og dertil kommer, at opfordring til lætsindighed og uansvarlighed ligesom får større råderum.

Endelig vil jeg da også gerne sige, at adgangen til seksualundervisning og kendskab til benyttelsen af antikonceptionelle midler nu er så udbredt, at uønskede svangerskaber i en vis udstrækning skyldes svigtende ansvarsfølelse. Det spørgsmål melder sig